

Stanko Pirnat.

Spisal *Janko Barlè.*

Sprijeteljil sem se z njim poprej, nego sem vedel, kaj je in kje živi. Čudno sicer, pa vendar je tako. Bilo je to nekako duševno prijateljstvo, katero me je vezalo nanj tako tesno in tako odkritosrčno, da menim, da ne bi moglo biti nič tesneje, če bi ga kdaj osebno spoznal in dolgo ž njim občeval. Med dragimi osebami v najdolnjem kotičku mojega srca je bil tudi Stanko Pirnat, katerega osebno nisem poznal, katerega nisem nikoli v življenju videl.

Dospel mi je v roke njegov osmeroglasni mešani zbor: „Žalost“ („Ko ptičica sem pevala“), prva večja njegova skladba, s katero se je Stanko Pirnat mnogo trudil. Čim več sem igral to skladbo, čim dalje sem poslušal one otožne, nežne akorde, tem jasneje mi je odsevala iz njih mehka, slovenska duša skladateljeva, tem bolj sem spoznaval njegovo skromno, rahlo srce. Že tedaj sem si ga predstavljal kot moža sentimentalne narave, plemenitih čuvstev, vnetega za vzore, kateri ne hrepeni za svetom in za bučnimi zabavami, čigar sreča je v tihem domačem življenju. In tak je bil Stanko Pirnat. Pri glasovih te njegove skladbe je navdala tudi mene neka žalost, vendar ne žalost, katera bi mi legla kot mōra na prsi, ampak neko tiho čuvstvo, katero je zbudilo

v srcu pesniške strune in me preneslo nazaj v dōbo mojih mladih let. Ko se ta čuvstva zbudé, sedel bi človek najrajši sam ure in ure in ne bi se naveličal. Celo srečnega se čuti človek v takih trenutkih in obžaluje nešteto množico ljudi, kateri se pehajo skozi svet s sebičnostjo, pohlepom in strastmi; saj oni takih čuvstev niso zmožni.

Pirnatovo življenje ni nič nenavadnega. Porodil se je dne 7. rožnika v Štorah na Štajerskem. Oče Andrej, doma z Gorenjskega, je dovršil v Ljubnem rudarsko akademijo in bil v Štorah uradnik v ondotni tovarni za železo. Mati, Frančiška Majer, je bila doma iz Kranja, kjer so imeli njeni stariši gostilno „Pri stari pošti“. Imela sta več otrok, od katerih živé še stotnik Vladimir, rudarski inženêr Mohor v Pribramu, Anica, omožena Zeschko v Ljubljani in učiteljica Milka v Konjicah. Oba, oče in mati, sta bila vrla Slovencea, pa sta v slovenskem duhu odgojila tudi svoje otroke.

Stanko se je učil za prva dva razreda ljudskih šol zasebno v očetovi hiši, v tretji razred je odšel v Celje, kjer je dovršil tudi nižjo gimnazijo. Iz Celja je šel v Ljubljano, kjer je 1. 1878. dovršil maturo. Po dovršenih gimnazijskih naukih je odšel na Dunaj, kjer je bil najprej enoleten prostovoljec, a kasneje